

vosia ja nautakarjaa kasvattaen ja jalostaen (Oikealta: Eikä tulisi lakkoakaan siellä!).

Tähän suuntaan olisi meidän kehitystä ohjattava määrätietoisesti tavoitteena pohjolan nyt käyttämättöminä olevien laajojen viljelyskelpoisten ja hedelmällisten alueitten asuttaminen. Kun parastaikaa on käynnissä pohjolan vesivoiman otto voimalouden tarpeisiin ja siten pohjolan teollistamisen nopeuttaminen, on tämän kysymyksen rinnalla oltava tässä mainitsemani maatalouden kehittäminen. Ryhmämme taholta on tässä mielessä tehty täällä aloitteita, kuten esim. ed. Kauhasen aloite näillä valtiopäivillä. Sen käsittelyä on jouduttava. Että vankityövoima tulisi kyllin tehokkaasti asutustarkoituksiin käyetyksi, olisi mielestäni 20 Pl:n III luvun 1) kohdassa mainittu määräraha, 10,000,000 mk, huomattavasti suurennettava. Toivon, että valtiovarainvaliokunta huomioisi tämän.

Ed. Järvi: Herra puhemies! — Vuoden 1948 talousarvioehdotus on todellakin laadittu suurella pidättyväisyydellä, kuten siitä jo ennakolta julkisuudessa mainittiinkin. Huomioonottaen rahamme huonontumisen, päättyy se viimevuotiseen talousarvioon verrattuna yllättävään pieneen lopsummaan, mutta niinpä varsinkin äskeisen valtiotaloussamme tapahtuneen inflatorisen heilahduksen jälkeen lieneekin se paikkansapitämättömin talousarvio, mitä milloinkaan on eduskunnalle esitetty. Joka tapauksessa talousarvion laatijat ansaitsevat tunnustuksen, että säästäväisyyttä on koetettu noudattaa. Onko se kyetty tekemään sillä tavalla, ettei se lopuksi koidu vahingolliseksi säästäväisyydeksi ja toiselta puolen, eikä kaikesta huolimatta arvioon sisälly vieläkin aivan tarpeettoman suuria määrärahoja, on asia, jossa nyt, niinkuin aina ennenkin, kritiikille jää runsaasti aihetta.

Tässä mielessä tahtoisin kiinnittää huomiota 7 Pl:aan, joka koskee sisäministeriötä ja siihen kuuluvia hallinnonhaaroja. Erityisesti sen V luku, Valtiollisen poliisin aiheuttamat kustannukset, on hämmästyttävän suuri ylittäen viime vuotisen arvion yli 30 milj. markalla. Tämä on sitäkin yllättävämpää koska nyt lopulliseen rauhantilaan palattuamme valtiollisen poliisin tehtävien luulisi huomattavasti supistuvan. Kun arvio ei kuitenkaan seuraa terveen kehityksen kulkua, on ilmeistä, että tässä kohden ollaan menossa suoraan ja jopa maalle vahingolliseen valtion varojen tuhlaukseen.

Valtiollinen poliisihan on saanut monissa yhteyksissä välirauhan aikana varsin ankaraa arvostelua osakseen eikä sen suhteetonta varojen käyttöä ole asianomaisten viranomaisten toimesta milloinkaan voitu vakuuttavasti puolustella. Koko Suomen kansahan tuntee ja, mikä pahempi, myös ulkomailla on tunnettu, kuinka valtiollinen poliisi on puuttunut asioihin, joiden ei luulisi sille kuuluvan. Ja tätä toimintaansa varten se on luonut raskaan ja kalliin organisation, joka näyttää vuosi vuodelta lisäävän kustannuksiaan, laajenevan ja vähitellen muodostavan sellaisen hämähäkinverkon, joka uhkaa kietoa kaikkien kunnan kansalaisten yksityisen elämänkin piiriinsä. Näin ollen ei ole ihmeellistä, että kansalaiset ovat varsin suurella huolestumisella seuranneet tätä kansanvaltaisiin oloihin täysin soveltumattoman järjestelmän luomista. Nyt kuitenkin oli aihetta odottaa, että tämä epäterve kehitys olisi loppunut. Näin ei näytä tapahtuneen, vaan ensi vuoden talousarvioon on samaiselle laitokselle määrätty entistä suurempi määräraha. Tämän vuoksi on tässä yhteydessä välttämätöntä vielä kerran kiinnittää eduskunnan huomio valtiollisen poliisin toimintaan.

Viime vuosien kokemus on selvästi osoittanut, kuten eduskunnassa on eri ryhmien taholta osoitettu, että valtiollinen poliisi on muodostunut äärimmäisen vasemmiston poliittiseksi taisteluseeksi, jota on käytetty ja tarkoituksena lienee yhä keskiteytymmin käyttää muiden puolueiden, aina sosialisteihin saakka, nujertamiseksi. Siitä on monia esimerkkejä kansalaisten tiedossa ja monipuolista todistusaineistoa on jo aikaisemmin täälläkin esitetty. Kaikki arvostelu on kuitenkin kaikunut täysin kuuroille korville ja sama hellittämätön ajojahti toisinajattelevia kohtaan edelleen jatkuu. Erityisen voimakkaana se suuntautuu kokoomuspuoluetta ja sen nuorisjärjestöä, Kokoomusten Nuorten Liittoa vastaan. Valtiollinen poliisi ei ole kaihtanut mitään menetelmiä saadakseen sanotun järjestön todistetuksi syypääksi toimin-

taan, jonka johdosta järjestö olisi voitu äärimmäiselle vasemmistolle vastenmielisenä lakkauttaa. Palautettakoon tässä vain lyhyesti mieleen valtiollisen poliisin vuoden 1946 keväällä suorittama omalaa-tuinen tarkastus Kokoomuksen Nuorten Liiton huoneistossa. Laillisen, julkisen tilaisuuden keskeyttäminen, tilaisuudessa mukana olleiden luetteloiminen, toimihenkilöiden pidättämiset, kotietsintöjen suorittaminen, järjestön omaisuuden takavarikoiminen; kaikki tämä ilman, että tähän olisi ollut mitään aihetta tai laillista syytä olemassa; niinkään järjestön virallisten edustajien ulkomaanmatkojen vakoilu, josta aikaisemmin jo on ollut puhetta. Kannattaa myös mainita järjestötilaisuuk-sien tarkka valvonta, joka on kuluttanut valtiollisen poliisin määrärahoja varsin runsaasti. Usein on esim. täällä Helsingissä, kuten kaikkialla muuallakin, saatettu todeta tilaisuuksissa olleen useitakin valtiollisen poliisin edustajia samalla kertaa, ja tuskinpa heitä on sinne lähetetty vain pelkästään heidän omasta harrastuksestaan, vaan kaikki luultavasti tekevät sieltä omat raporttinsa, ja niin tulevat nämä illanvietot myöskin valtiolliselle poliisille kalliiksi. Samaa on sanottava auto-matkoista, joita valtiollisen poliisin edus-tajat suorittavat kontrolloidessaan järjes-tämme tilaisuuksia. Ei tämäkään liene ollut valtion varojen harkittua käyttämistä.

Mutta haluan tässä vielä esittää eräitä aivan tuoreita esimerkkejä; samalla mainitsen, että nämä ovat vain eräitä ja aivan valitsematta tähän otettuja.

Haminan Kansalliset Nuoret kirjoittaa keskusliitolleen: „Yhdistyksemme on jo vuoden ajat ollut valtiollisen poliisin jat-kuvan mielenkiinnon kohteena, joskin saimme siitä vasta tuntuvampia todisteita tämän vuoden helmikuussa, jolloin pitämässämme vuosikokouksessa Valpon edus-taja pääsi johtokuntamme jäseneksi. Hän, Kauko Kemiläinen, josta jo heti silloin teimme ilmoituksen liitolle, muutti kesä-kuussa 1946 Haminaan hakeutuen heti pu-heenjohtajamme ja aktiivisimpien jäse-niemme tuttavuuteen. Hän oli aloitteleva liikemies, jolla oli Haminaassa saha. Tie-toomme on tullut, että hän mainitun vuo-den heinäkuussa lienee liittynyt Valpon palvelukseen, koska hän itse pian sen jäl-keen alkoholin vaikutuksen alaisena erälle varttuneemmalle jäsenellemme sen itse

tunnusti. Myöskin saimme tietää, että hän näihin aikoihin sai Helsingistä suurehkon rahasumman käytettäväkseen, noin 80,000 markkaa. Kaupungilla alkoi pian liikkua huhuja, että Kemiläinen on Valpon palk-kaama agentti. Emme kuitenkaan usko-neet sitä mahdolliseksi, emme näet vielä tunteneet Valpon toimintatapoja ja pi-dimme myöskin Kemiläistä sellaiseen teh-tävään kykenemättömänä. Mutta sitten tuli tuo surullinen vuosikokous, jossa Kemiläi-nen valittiin johtokunnan jäseneksi. Huhut kaupungilla lisääntyivät ja lopuksi eräs jä-senemme ryhtyi ottamaan asiasta selvää ja sai varsin helposti eräitä asioita tietoonsa. M. m. herra Kemiläinen vuokraamäntänsä kuullen soitti puhelimella Helsinkiin val-tiollisen poliisin päällikölle ja pyysi siir-toa, koska hän oli mielestään liian tunnettu paikkakunnalla. Kun tämä ja eräät muut-kin todisteet esitimme Kemiläiselle ja vaa-dimme suoraa vastausta, onko hän Valpon asiamies, suuttui hän tästä, mutta sitten myönsi suoraan, että kyllä asia niin on, ja lisäsi, ettei tästä oikeuteen tarvitse mennä. Saimme sitten kuulla, että hän olikin itse käynyt erään tuomarin luona kysymässä, voisiko hän siitä nostaa juttua, että häntä sanotaan Valpon agentiksi mutta tuomari oli luonnollisesti vastannut, että eihän sellaisesta voi kunnianloukkaus-juttua nostaa, jos joku on valtion virkamies. Rahaa Kemiläinen käytti runsaasti, omien sanojensa mukaan ravintoloissa parikym-mentä tuhatta kuukaudessa, ja saha kui-tenkin seiso i kannattamattomana. Liike-asioittensa varjolla hän solmi huomattavia tuttavuuksia, liittyi reserviupseerikerhoon, Mieslaulajiin ja hankki vilkasluontoisena paljon tuttavuuksia (Ed. Oksala: Hyvä agentti!). Kehuskelipa hän kerran, kuinka hyvien päivällisten tarjoaminen on erittäin hyödyllistä.”

Näin kirjoittavat haminalaiset herra Ke-miläisestä ja muistakin sen puolen uutte-rista Valpon avustajista. Kaikki he ta-saavat osaltaan tasavallan talousarviota. Kemiläinen tosin sitten muutti pois Hami-nasta, mutta luultavastikaan eivät hänen virkamiestulonsa liene loppuneet, koskapa hän jälleen, viimeksi toissailtana, oli Hel-singin Kokoomuksen Nuorten illanvietossa suorittamassa palvelustaan. Tarpeetonta on mainita, että mies herätti tällöin ansaittua huomiota.

Eräänä huvittavana esimerkkinä mainitsen vielä esimerkin Helsingistä. Eräänä päivänä erään puoluetoimiston kanslistille soitti mieshenkilö ja halusi tätä tavata. Valpas neitosemme vainusi heti jotain hämmäperäistä soitossa ja meni hyvin valmistuneena kohtauspaikalle. Epäilykset varmistuivatkin, sillä mies yksinkertaisesti yritti värvätä häntä valtiollisen poliisin palvelukseen tiedoittamaan, mitä hänen toimistonsaan tapahtuu. Eräaseen toiseen toimihenkilöön otti niinkään muuan tuntematon mies yhteyden ja esitteli hyvin radikaalista ulkopoliittista ohjelmaa ja suositteli, että se otettaisiin Kansallisten Nuorten ohjelmaan. Hänen aikeensa oli yhtä provokatoorinen kuin muukin valtiollisen poliisin toiminta järjestömme piirissä.

Tämäntapaisia asiamiehiä on järjestössämme varsin paljon, se on aivan yleisesti tunnettua, ja merkit viittaavat siihen, että yhä uusia yritetään sinne hankkia. Olemme seuranneet heidän puuhailujaan varsin huvittuneina ja todenneet, etteivät he palkkaansa helpolla ansaitse. On ilmeisesti varsin työlästä saada raportteihinsa mitään mielenkiintoista, kun toiminta on järjestössämme täysin avointa ja vailla kaikkea salamyhkäisyyttä, jota Valpo siinä kuitenkin haluaisi nähdä. Mainittuja värväysyrityksiä voisi esittää melkein minkä verran tahansa, ja kaikissa tapauksissa on tarjottu varsin huomattavia palkkioita. Voitaneen kysyä, eikö Valpon tiedusteluverkko ole vielä riittävän tiivis kontrolloimaan kaikkien kansalaisten yksityiselämää ja onko asiallista, että valtakunnan talousarviossa pidetään määrärahoja moista työtä varten.

Esimerkkinä siitä, että Valpo ulottaa toimintansa suorastaan laittomillekin aloille, kerron erään tapauksen. Eräät tuttavani täällä Helsingissä päättivät tarkistaa, onko perää siinä, että Valpo tarkkailee yksityisiä puhelinkeskusteluja. He sopivat puhelimesta tarkoituksellisesti salaperäisinä keskustellen erästä matkasta. Sovittiin lähtöajasta ja paikasta y. m. seikoista. Osanottajat olivat varmoja siitä, että jos kerran puhelutarkkailua suoritetaan, niin kyllä Valpo antaa itsestään muodossa tai toisessa kuulua tämän matkan johdosta, ja näin tapahtuikin. Kun matkalta oli palattu, soitti eräs mieshenkilö autonkuljettajalle, joka oli kyydin suorittanut ja mainitsi hänelle, että hän lähti ajoon silloin ja silloin

siitä ja siitä paikasta ja tiedusteli keitä kaikkia oli mukana ja missä hän kävi. Autonkuljettaja suhtautui tällaiseen soitajaan varsin torjuvasti ja ilmoitti, että ei kai ketään pitäisi liikuttaa, missä hän ajaa, hänellähän on ajolupa ja ammattinsa harjoittamisoikeus. Soittaja tiukkasi kuitenkin itsepäisesti matkan tarkoitusta ja ilmoitti olevansa yksityisetsivä Vallius sekä ilmoittavansa päällikölleen sen, että ei saanut haluamiaan tietoja. Oli siis aivan ilmeistä, että puhelintarkkailun perusteella päästiin selville tästä matkasta, kuten sen järjestäjän tarkoituksena oli todetakin. Tällaisen tarkkailun laajuudesta on viimeksi n. s. Kunnaksen jutun yhteydessä vuotanut tietoja julkisuuteen.

Haluan nyt kysyä, kenen luvalla tällaista puhelintarkkailua suoritetaan. Onkohan herra sisäministeri siitä tietoinen? Ja käytetäänkö esitettyä määrärahaa myös tällaisen lainvastaisen toiminnan ylläpitämiseksi?

Olen edellä esittänyt vain eräitä esimerkkejä. Niitä olisi tarjoilla lähes rajattomasti. Jo näistä kuitenkin voidaan todeta, että valtiollinen poliisi on ulottanut toimintansa sellaisille alueille, joissa sillä ei pitäisi olla mitään tekemistä. Kun sen toiminta on saanut tällaisen laajuuden, ymmärtää kyllä, että menoarvio pysyy suurena ja määrärahat eivät tahdo riittää. Tämä on kuitenkin valtion varojen mitä harkitsematonta tuhlausta.

Mitä nyt sitten kansallisten nuorten järjestöön tulee, joka kysymys taas kuuluu olevan eräällä tavalla aktueli, on sen toiminta sellaista, että se kyllä kestää tarkkailun. Sitä eivät horjuta mitkään koulu-poikaklukkien naurettavan koomilliset salaliitot, mitkä nyt on lyöty valtteina pöytään todistamaan järjestön lainvastaisuutta. Näiden paljastaminen valtavan laajan tarkkailun lopputuloksena on itse asiassa todistus siitä, että Kokoomuksen Nuorten Liitto, johon jo kuuluu pitkälti yli 20,000 jäsentä, on harvinaisen vastuuntuntoista ja harkitsevaa ainesta. Olisi mielenkiintoista nähdä, mitä sakkaa jäisi saaliiksi, jos kaikki muut vastaavat poliittiset nuorisjärjestöt siivöittäisiin yhtä tiheällä seulalla sekä mitä yleistäisiä ja vaatimuksia silloin voitaisiin esittää niille. Luulen, että sen tulos osoittaisi, että ei Kokoomuksen Nuorten Liiton tarvitse olla erikoisen surullinen siitä, että sen riveistä on löytynyt kolmi-

senkymmentä mustaa lammasta. Kiitos nyt kuitenkin Valpolle siitä, että ne ovat paljastetut, sillä todellakin ovat ansainneet ojennuksen. Mutta kun tällä Valpon laajalla tarkkailutoiminnalla on toinen paljon vakavampi periaatteellinen puolensa, joka ei suinkaan tarkoita eräiden hairahtuneiden ojentamista oikealle tielle, on puututtava vielä siihenkin asian puoleen.

Tuli jo aikaisemmin mainituksi, että valtiollinen poliisi on muodostunut aseeksi äärimmäisen vasemmistomme käsiin ja palvelee siis kommunistiemme poliittisia tarkoituksia. Muuhun johtopäätökseen ei voi tulla, koska selostetunlainen toiminta kohdistuu kommunisteja lukuunottamatta kaikkiin poliittisiin puolueisiin ja vieläpä vapaisiin kansalaisjärjestöihinkin saakka. Valtiollinen poliisi täten osallistuu suorastaan sisäpoliittiseen taisteluamme kommunististen päämäärien puolesta ja harjoittaa siinä mielessä tarkkailutoimintansa avulla erittäin voimakasta mielipideterroria tarkoituksena lamauttaa toisin ajattelevien toiminta. Tällöin se lähtee liikkeelle lähinnä oppositioon kuuluvien poliittisten järjestöjen lakkauttamissuunnitelmin. Tämä onkin täysin ymmärrettävissä, kun tuntee kommunistisen puolueen päämäärät ja sen taistelukeinot. Näistä päämääristähän kansanedustaja Hertta Kuusinen mainitsi Suomen Kommunistisen Puolueen 29-vuotisjuhlissa, että kommunistimme ovat edelleen samalla tiellä kuin 29 vuotta sitten, jolloin mainittu puolue Suomeen perustettiin. Mitkä ovat sitten nämä päämäärät olleet? Perustavassa kokouksessa hyväksyttiin m. m. seuraavaa:

1) Työväen on tarmokkaasti valmistauduttava aseelliseen vallankumoukseen eikä suinkaan pyrittävä palaamaan siihen vanhaan eduskunnalliseen, ammatilliseen ja osuustoiminnalliseen taisteluun, jonka kannalla Suomen työväenjärjestöt olivat ennen vallankumousta.

2) Ainoastaan sellainen työväenliike ja toiminta, josta on takeita, että se edistää kommunismin leviämistä sekä työväen tulevan sosialistisen vallankumouksen voitolle pääsyä, on hyväksyttävä ja sellaista on tarmokkaasti ajettava.

3) Vallankumouksen kautta on otettava työväenluokan omiin käsiin kaikki valta ja perustettava rautainen työväen diktatuuri.

4) Työväen diktatuurivallan kautta on

luotava kommunistinen yhteiskuntajärjestys pakkoluovuttamalla kaikki maa ja kapitalistinen tuotanto ja tuotteiden jako.

Tämä on siis se ohjelma, jota meidän kommunistinen puolueemme edelleenkin ajaa ja jota siinä tehokkaalla tavalla avustaa vatiollinen poliisi. Tämän toiminnan kärki suuntautuu voimassa olevaa yhteiskuntajärjestelmää ja parlamentaarista hallitusmuotoamme vastaan. Olemme joutuneet varsin omituiseen — sanoisin traagilliseen asemaan. Valtiovalta suurin määrärahoihin tukee sellaista toimintaa, joka suuntautuu sitä itseään vastaan ja raivaa tietä äärimmäisen vasemmiston diktatuuripyrkimyksille. Samalla valtio on myös sen toiminnan johdossa, jonka tarkoituksena on tukahduttaa sellaiset kansalliset harrastukset, jotka pyrkivät tukemaan perinteellistä kansanvaltaista järjestelmäämme. Näin on tilanne tullut kieltämättä varsin mutkikkaaksi. Kun sisäministeri maan korkeimpana poliisiviranomaisena on vastuussa tällaisesta valtionvastaisesta menettelystä, jota sen alainen virallinen elin harjoittaa, on täysi aihe kysyä, onko sisäministerin salkku oikeissa käsissä. Mielestäni vähintä, mitä eduskunta tässä vaiheessa voi tehdä, on että eduskunta vähentää valtiolliselle poliisille tarkoitettua määrärahaa niin pieneksi, että valtiollisen poliisin toiminnan on pakko supistua siihen määrään, johon sen normaaleissa oloissa ja demokraattisessa maassa tulee pysähtyä. Tällöin voidaan huoletti pyyhkiä 30—40 miljoonaa esityksestä pois. Ja toivottavasti näin tuleekin tapahtumaan.

Toiselta puolen olen täysin vakuuttunut siitä, että ne järjestöt, niiden joukossa m. m. Kokoomuksen Nuorten Liitto, joita valtiollinen poliisi niin uutterasti vakoilee, ovat syvästi tietoisia niistä velvoituksista, joita rauhansopimuksemme niille asettaa. Sen 6:s artikla nimenomaan takaa kaikille poliittisille järjestöille toiminnan vapauden, kunnan näiden järjestöjen toiminta ei ole mainitun sopimuksen 8 artiklan vastaista. Tässä kohdassa taasen puhutaan järjestöistä, jotka harjoittavat Neuvostoliitolle tai muille Yhdistyneille kansakunnille vihamielistä propagandaa tai ovat sotilaallisuontoisia. Tietääkseni yksikään poliittinen järjestö, kenties kommunistisia lukuunottamatta, jotka harjoittavat mitä törkeintä Yhdistyneitä kansakuntia vastaan suunnattua propagandaa, eivät tätä mää-

räystä riko. Äärimmäinen vasemmisto kuitenkin itsepintaisesti väittää, että näissä järjestöissä harjoitettaisiin Neuvostoliiton vastaista propagandaa, vieläpä että toivottaisiin kolmatta sotaa. Ne, jotka näin väittävät, eivät tunne Suomen kansan valtaosan mielipiteitä. Asia lieneekin ymmärrettävissä siten, että tällaisia ajatuksia saattaa syntyä vain sellaisissa piireissä, jotka itse eivät ole sotaa kokeneet, vaan ovat metsäkaartilaisina pakoilleet lain jokaiselle Suomen kansalaiselle määräämistä velvollisuuksista. Niissä piireissä, joihin itse kuulun, nähdään, että suhteemme Neuvostoliittoon tulee rakentaa ei sodan vaan rauhan olojen pohjalta. Siksi allekirjoitettujen sopimusten kunnioittaminen ja niiden tunnollinen täyttäminen on se lähtökohta, jolta tahdomme olla rakentamassa molemmin puolisilla rehelliisiä naapurisuhteita. Olemme tämän seikan monissa yhteyksissä tuoneet esille ja vahvistaneet myös jäsenistömme keskuudessa sitä itsestäänkin selvää ajattelutapaa, että valtiovallan harjoittama ulkopoliittikka on meille ainoa mahdollinen. Tämä käy selvästi ilmi myöskin niistä oteista, jotka ovat julkaistuina Kokoomuksen Nuorten Liiton kirjasssa „Vainottuna” ja joka kirjanen on sekä valtioneuvoston että eduskunnan jäsenille jaettu. Syytelyt siitä, että meikäläisissä piireissä elätettäisiin sellaisia ajatuksia, joissa spekuloidaan kolmannen sodan mahdollisuuksilla, on sen vuoksi mitä törkeintä vääristelyä ja maamme ulkopoliittisten suhteiden tahallista vaarantamista.

Tahdon lopuksi vielä toistaa, mitä olen jo aikaisemminkin esittänyt, että kun meidän kansanvaltaisia perusoikeuksiamme lähdetään rajoittamaan näin likaisin keinoin ja siinä mielessä turvaututaan salakähmäisen vakoilun perusteella kokoonhaalittuun, valheelliseen ja paisuteltuun materiaaliin, olipa se sitten miten monta sataa sivua pitkä tahansa, ei näille voida antaa suurtakaan arvoa. Yksinkertaisempaa olisi asian oikean laidan selville saamiseksi tutkia niitä virallisia asiakirjoja, joita olemme valtiovallan edustajille toimittaneet, ja keskustella niistä kysymyksistä myös avoimesti järjestön johtohenkilöiden kanssa. Tämä keino olisi tullut valtiolle paljon halvemmaksi.

Mielestäni on eduskunnalla aika kiinnittää vakava huomio siihen vaaraan, joka

valtiollisen poliisin toiminnasta on koko maallemme sen muodostuttua kommunistiemme poliittiseksi taisteluseeksi. Toivon myös, että valtiovarainvaliokunta ottaa tämän seikan menoarviota käsitellessään perusteellisen harkinnan alaiseksi, sillä niin huumorintajuinen en minä ainakaan halua olla, että olisin valmis rasvaamaan sitä hirttonuoraa, johon kansanvaltainen valtiomme haluttaisiin kuristaa.

Ed. Oksala: Herra puhemies! Äskettäin vuosina on ollut minun vähemmän miellyttävänä velvollisuutenani talousarvion keskustelun aikana antaa huomautuksia valtiovalle ja lähinnä valtiovarainministerille siitä, että talousarviot ovat tulleet niin kovin myöhään eduskunnan harkittavaksi ja että ne eivät ole osoittaneet niin säästäväistä suuntaa, kuin olisi ollut toivottavaa. Näin ei ole nyt asian laita. Päävastoin minun täytyy nyt antaa herra valtiovarainministerille, niinkuin myös hallitukselle kokonaisuudessaankin siitä tunnustus, että on nykyisissä varsin vaikeissa ja poikkeuksellisissa oloissa kuitenkin talousarvio saatu näin hyvissä ajoin eduskunnan käsiteltäväksi. Meillä on nyt mahdollisuuksia rauhallisesti ja asiallisesti harkita talousarviontamme ja ottaa siinä huomioon ne seikat, jotka mahdollisesti vuoden loppupuolella vielä esiintyvät. Edelleen minun on myönnettävä myöskin, niinkuin ovat tehneet täällä eräät muutkin edustajat, se, että hallituksen talousarvio osoittaa pyrkimystä määrätietoiseen säästäväisyyteen. Siinäkin suhteessa se siis muodostaa ilahduttavan poikkeuksen viimeisten vuosien talousarvioihin nähden. Onko tämä säästäväisyys joka suhteessa ollut juuri siinä kohden toimeenpantua, kuin ainakin allekirjoittaneen mielestä olisi ollut tarpeellista, siihen minä palaan myöhemmin.

Kun minä olen kuunnellut täällä herra valtiovarainministerin omasta mielestäni varsin ansiokasta lausuntoa ja sitä keskustelua, jota täällä tähän asti asian johdosta on käyty, niin minusta on tullut selväksi, että eräät periaatteet parlamentaarisesta edesvastuusta, vastuukysymys yleensä on menossa hyvin pahasti sekaisin, ellei se ole jo mennytkin. Loppujen lopuksi tuntuu nimittäin siltä, että täällä ei enää löydy yhtään ryhmää, joka vastaa kaikesta siitä, mitä hallitus tekee ja mitä hallitus esittää